

en hel Række Tilfælde, som staa mig mere eller mindre præsenté i Øjeblikket, fare frem mod Arbejdere, ikke mindst, naar det var organiserede Arbejdere, og ikke mindst naar disse Folk havde vist Interesse for deres Stands hele Højnelse i faglig, politisk og social Henseende. Men her er man gaaet saa overordentlig lempelig til Værks, at vi Rigsdagsmænd, efter at Sagen er dragen frem, maa nøjes med disse Stumper af et aabenbart ganske ufuldstændigt og ganske overfladisk Forhør, foretaget, saa vidt jeg forstaar, af en Mand derude, maaske af Direktøren for den grønlandske Handel, foretaget af en Mand, som maaske, hvis der ogsaa har bestaaet mislige Forhold mellem Leverandører og Embedsmænd, er interesseret i, at der ikke fremkommer Klarhed paa dette Punkt.

Saa er der en anden Ting i den højtærede Ministers Tale, der undrede mig i høj Grad. Det var den mærkværdig milde og ligesom undskyldende Maade, hvorpaa han forsvarede, at der mellem Arbejderne derude ikke blev set med saa særdeles milde Øjne paa disse unge Mænd, de organiserede Arbejdere, der her vare trængte ind og havde brudt gammel Tradition. Det var næsten, som om den højtærede Minister undskyldte det, og der var i alt Fald ikke i den højtærede Ministers Ord noget som helst Tilsagn om at skaffe disse tre Mænd antagne igen, for det er en højst trist Udgang dette, som ogsaa den ærede Ordfører paapegede, at de ærlige Arbejdere ende med at blive afskedigede, medens de gamle blive derude. Der laa nærmest en Undskyldning i den ærede Ministers Udtalelse. Nu erindrer jeg, hvorledes man omtrent daglig i Pressen, ogsaa den, der er Udtryk for den højtærede Ministers eget Parti, forarges i de højeste Toner over, at organiserede Arbejdere ikke ville arbejde sammen med en Strejkebryder, en Strejkebryder, som efter de organiserede Arbejders Mening skader Arbejdernes fælles Sag, skader og ødelægger de store offervillige Bestræbelser, der foregaa mellem Arbejderne indbyrdes, som søger rent egoistisk at drage Nytte af de Forbedringer, som Arbejderklassen fremkalder gennem sin Organisation, men som rent egoistisk ved at staa udenfor søger at drage den Nytte, der kan ligge i at bevare et særlig velvilligt Forhold til sin Arbejdsgiver. Naar et saadant Forhold foreligger, at organiserede Arbejdere ikke ynde at arbejde sammen med en saadan Mand, som de betragte, ligesom en Nation

betrakter en Mand, der gør sig skyldig i Landsforræderi, saa staa der et Forargelsens Skrig fra den ikke-socialistiske eller antisocialistiske Presse. Men her foreligger et Tilfælde, hvor selve Ministeren synes at tage meget mildt og næsten undskyldende paa, at nogle Folk ikke ville arbejde sammen med en anden, skønt Forholdet her er saa ganske anderledes. Her forekommer det mig, at det havde været Ministerens Pligt i dette Tilfælde, hvor et Medlem af Finansudvalget gør opmærksom paa aabenbare Misligheder, at foranstalte en virkelig tilbunds-gaaende og klar Undersøgelse, saa at man blev klar over, om der her ikke foreligger andet og mere. Paa Forhaand maa Mistanken være for, at der ogsaa fra de overordnede Kredse er foregaaet Misligheder, det synes at have været Ministerens Pligt. Systemskiftet skulde jo ikke blot bestaa i gode Reforme, af hvilke vi dog ikke have faaet saa mange, men Administrationen skulde ogsaa renses ud. Der er sikkert andre Enklaver af samme Art end dem, den ærede Ordfører i Dag pegede paa. Man skulde jo tro, at de ny Koste, der nu ere komne til Styret, fejede godt ud, og her havde Ministeren jo faaet anvist et Sted, hvor der sikkert trængtes til en grundig Udfejnning. Man skulde her sikkert have brugt Kosten, og først og fremmest skulde Ministeren have faaet en udenforstaaende, upartisk Mand til at anstille Undersøgelser, og hvis Mistanken havde vist sig berettiget, da fejlet grundig ud baade foroven og forneden. Jeg spørger endnu en Gang: Hvem har anstillet Forhørerne? Er der nogen Garanti for, at de ere anstillede af en virkelig upartisk Mand og derfor betyde noget?

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) ønskede ikke at opgive, hvilken sagkyndig der over for ham havde udtalt sig misrekommanderende om Forslaget om den grønlandske Damper, men saa maa det ærede Medlem ogsaa undskyldte, at saa kan jeg ikke lægge megen Vægt paa denne Udtalelse. Jeg har derimod henvist til Udtalelser fra en Række virkelig sagkyndige i saa Henseende. Og naar det ærede Medlem omtalte, at Skibe, der anvendes til Nordhavsekspeditioner, altid ere Træskibe, som „Vega“, „Fram“, „Antarctic“, saa ved jeg dette meget vel. Men det er jo slet ikke Tanken med det Skib, der her foreslaas, at det skal søge op mod Nordpolen, at det